

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 17. De Spiritu pœnitentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

cet vita mea sceleratior esset, vitâ filij pro-
digi, an non in misericordia tua sperare
deberem certò mihi persuadens, me à te
benignè excipiendum?

*Tantum abest, ut me repulsurus, ut etiam è
morum meorum emendatione gaudium perce-
pturus sis.*

Pater, peccavi in cælum, & coram te ;
jam non sum dignus vocari filius tuus.

Luc. 15. 18.

Talis vita mea ; nunquid vita, Deus
meus. *Aug. l. Conf. c. 3.*

DIES XVII.

De Spiritu Pœnitentiæ.

I.

NON satis est, externas pœnitentiæ spe-
cies habere, sed ejusdem habere spi-
ritum oportet. Primis Ecclesiæ tempori-
bus nihil erat hoc pœnitentiæ spiritu com-
munius, licet innocentes Christianorum
mores eum, ut videtur, minus redderent
necessarium. Nunc verò rarius nihil est,
cùm tamen morum corruptela eum peni-
tus esse necessarium ostendat. Si Spiritus
iste animum aliquem occupavit, fieri non
potest, ut in eo non procreet tres effectus.

S 2

Pri-

September.

Primus est, sincerum quoddam Deo satisfacendi desiderium, cor suum affligendo, corpus suum divexando, sensus suos, & minùs compositas propensiones subigendo. Homo verè pœnitens cor suum velut hujus rebellionis considerat authorem, quo instigante omnes ejus potentiæ in Deum insurrexere: proinde amore Dei, & pœnitentia de eo offenso tactus exclamat: *Crucifigatur: reus est mortis.* Cor hoc cruci affigi debet per vivum, & assiduum dolorem; millenorum enim scelerum reum est. Ad id puniendum necessarium est, ut per sinceram contritionem peccatis suis moriatur. Præterea considerat corpus suum, velut servum rebellem, qui à Domino suo defecit; ac propterea tantùm abest, ut vel minimùm ei indulgeat, ut potius sibi persuadeat, satis austerè in id sæviri non posse. Acque hinc oritur ille fervor, quem concipit, id subigendi jejunijs, vigilijs, cilicijs, & alijs modis, quos Pœnitentiæ spiritus suggerit illis, qui eo tanguntur. Ah! indulgentia, qua sceleratæ, & rebeli carni blanditis, probè ostendit, te Pœnitentiæ spiritui non satis animari.

II. Alter effectus, quem Pœnitentiæ spiritus in anima aliqua generat, est amor
so-

solitudinis, & separatio à mundo. Homo September,
pœnitens mundum, & periculosas occa-
siones, quæ in eo inveniuntur, quæque la-
psuum ipsi fuere causa, cum eodem timo-
re, imò horrore intuetur, quo nos intue-
mur scopulos, ad quos naufragium feci-
mus. Hic cum inducit ad occasiones evi-
tandas propriâ experienciâ debilitatis, &
corruptionis animi sui convictum, simul-
que docet, quàm parùm fidere virtuti suæ
possit. Credit insuper, se non posse præ-
terquam in fuga, & solitudine securitatem
suam invenire. Novus pœnitens cor suum
considerare debet, ut faciem veritate ex-
tinctam; sed adhuc fumantem, quæ mox
denuò accenditur minima flamma propiùs
admota, id est, rebus, quæ priùs id inflam-
mârunt. Virtutem suam considerare de-
bet, ut tenerum florem vix è calyculo pro-
deuntem, qui ad minimum æris flatum,
vel solis ardorem marcescit. Denique a-
nimæ, quæ ad Deum, & meliorem fru-
gem redeundi desiderio tenetur, necessa-
rium est, se turbæ subtrahere, & ad seipsam
reverti, ut animi sui corruptelam, pecca-
torum suorum gravitatem, & funestas ani-
mi affectiones, quibus abripi se passa est,
cognoscat, ut eas coram Deo deplorat, la-
chrymis suis expiet, earum fontes indaget,

September. & remedia eis adhibeat. Si motus pœnitentiæ, quos Deus tibi inspirat, tam modicum fortiantur effectum, an non hoc inderitur, quòd curæ tibi non sit, mando, quò ejus tibi jacturam parit, te subducere?

III. Tertius effectus, quem Pœnitentiæ Spiritus in aliqua anima progignit, est amor orationis. Anima pœnitens, quæ videt, & sentit miseriam suam, suam ad malum propensionem, impotentiam suam, & à bono aversionem, facile comprehendit, quantopere auxilio divino, gratusque ad illam superandam sibi opus sit. Qui verò certius eas obtinere potest, quàm oratione? præterea nulla oratio plus apud Deum potest, quàm secretus hic gemitus animæ delicta sua præterita, miseras suas præsentres deplorantis, Deumque mæsto, sed eloquenti silentio deprecantis, ut illa sibi remittat, & ab iisdem se servet immunem? & quid melius convenit animæ pœnitenti? continua ejus occupatio esse deberet, coram Deo ingemiscere, & cum Propheta dicere: *Domine, ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus.* Da mihi, Domine, hunc spiritum orationis, cui semper associatæ sunt gratiæ, qui mihi conciliet effectus misericordiæ tuæ tantopere mihi necessarios, meque, qui enot-

mum

*Psal. 37.
v. 10.*

mium scelerum reus sum, magnum reddat September, 2
pœnitentem

Si peccator es, pœnitens esse debes. Sed ve-
rus pœnitens non es, nisi orationi, solitudini, &
mortificationi te addicas.

Postquam coangustatus est, egit pœni-
tentiam valdè coram Deo, deprecatusque
est eum. 2. Paral, 33. 12. & 13.

Pœnitentia pro Dei indignatione fun-
gitur. Tertull.

DIES XVIII.

De Amore Deliciarum.

I.

Vita mollis, & delicijs debita plerumque
immoderata, & non rarò vitiosa est,
etsi vitium in ea deprehendi non possit.
Quælibet deliciae seorsum carere vitio
possunt, sed earundem continuatio, amor
nimius, quo illæ appetuntur, & hujus a-
moris effectus sæpissimè nos reddunt scele-
ratos. Servator illis, qui vitam hanc vo-
luptuariam agunt, maledictionem impre-
catur: *Væ vobis, divitibus, qui habetis consola- Luc 6 v. 24
tionem vestram: Væ vobis, qui saturati estis. & 25.*
Væ vobis, qui ridetis. Nihil est, excepto

S 4

pec-